

Paljain jaloin

Isä, äiti ja rattaissa istuva pieni tyttö olivat poistumassa bussista. Juuri ennen ovien avautumista lapsi kuulutti kimeästi ja kuuluvasti

- Pian voidaan olla ilman sukkiä!

Kun ei kumpikaan vanhemmista sanonut heti mitään, hän ilmoitti saman uudelleen.

Silloin kuulin isän vahvistavan

- Niin voidaan.

Oli Mikael Agricolan päivä, suomen kielen päivä. Oli myös hyvin tyypillinen huhtikuun päivä. Isot, kosteat lumihiutaleet pysyivät hetken koossa, kunnes tuuli tempasi ne mukaansa. Räntää tuli vaakatasossa.

Matkani jatkui. Mietin kahta asiaa.

Minua ihastutti pienen lapsen täydellinen lause ja yhtä täydellinen ääntäminen. Kotona puhuttiin varmaan lapsen kanssa paljon ja kaunista suomen kieltä! Hieno esimerkki juuri päivänä, jolloin liputetaan ja muistetaan Mikael Agricola.

Me kaikki olemme oppineet puhumaan matkimalla kuulemaamme puhetta, kuulemiamme sanoja. Vanhemmillemme ensimmäinen sanamme on ollut hyvin tärkeä. Arvaukseksi se on tainnut usein mennä riippuen siitä, kuka on ollut kuulemassa.

Murteet tuovat usein oman hauskan lisänsä oppimisprosessiin.

Siitä on jo kulunut muutama vuosi, kun kuulin keskustelusta, jonka pieni sukulaistyttöni oli käynyt vanhemman naapurintädin kanssa. Juttelu oli ilmeisesti siirtynyt ympärillä olevaan luontoon, sillä tyttö oli neuvonut tomerasti ja hyvin varmana asiastaan:

- Se ei ole mehtä eikä mettä. Se on metsä!

Matkimisesta on kyse silloinkin, kun elämä vie uuteen maahan ja uuteen kieleen. Tämä pätee erityisesti lapsiin. Näinä viime viikkoina olemme nähneet käsittämättömän määrän pakolaisia etsimässä paikkaa, jonne asettua. Kaiken keskellä on tuntunut hyvältä kuulla, että monille maahamme tulleille lapsille on löytynyt heti koulupaikka. Siinä heille tarjotaan parhain mahdollisuus kielen omaksumiseen ja kavereiden löytämiseen.

Aikuiselle prosessi on hankalampi. Olemme arkoja ja epävarmoja käyttämään jo osaamiammekin sanoja, ettei vain tulisi virheitä.

Vieraan kielen ääntämisessäkin on omat ongelmansa. Pieni muisto ajalta, jolloin itse opettelin vierasta kieltä.

Britannian Pelastusarmeija oli oivaltanut jo 50-luvulla, miten tärkeää oli tukea eri työpisteisiin ulkomailta tulleita nuoria heidän kieliopinnoissaan. Minutkin ilmoitettiin ja ohjattiin lähellä olevaan iltakouluun. Sain seurata draamaryhmän harjoituksia. Meneillään oli ei enempää eikä vähempää kuin jokin William Shakespeierin

klassikoista. Ohjauksesta vastasi viehättävän englantilainen jo melko iäkäs nainen. Muistan sieltä yhden saamani ääntämisharjoituksen, siitäkin vain osan: ... where doves coo and coo beside the still blue moon”. Siinä joutui hakemaan huuliin uutta pyöreyttä! Tänään harjoitus tuntuu hauskalta. Kokeile vaikka!

Toista mielessäni pyörivää asiaa ei ollut aivan yhtä helppo selvittää. Mikä mahtoi saada lapsen ilmoittamaan hyvin varmalla äänellä: ” Pian voidaan olla ilman sukkiä.” Vanhaa lunta on yhä katujen varsilla riesaksi asti ja lisää tulee taivaan täydeltä! Ehkä hänen mielessään oli kokemus pehmeästä nurmesta tai rantahiekasta, jossa oli ihana juosta paljain jaloin. Saattoi olla, että kotona oli jo ehditty puhua tulevan kesän suunnitelmista. Tai sitten me muut matkaajat, joiden kasvoilla oleva maski yhä muistutti rajoituksista, tarvitsimme lapsen asennetta: pian on kesä ja silloin...

En tiedä muista, mutta itse kiitin ja kiitän lapsen tavasta ohittaa tässä vaiheessa ei niin houkuttelevat lumikasat, hypätä niiden yli lämpöön ja aurinkoon.

Tuntuu kuin pieni enkeli olisi vierailut mielessäni vain pari päivää sitten!